

Politică națională.

Activiștii uscă zăpadă la soare, pasiviștii tund plesugi!

Urcică Scandalograful.

Nou abonament la „Calicul“

și încă ceva.

Abonamentul ordinar la „Calicul“:

Pentru Austro-Ungaria

== 6 coroane ==

pe an.

Pentru străinătate

== 7 franci ==

pe an.

Abonament redus la 4 cor. pe an.

Pentru:

Studenti de ori-care categorie, învățatori și învățătoare,
meseriași, militari, dela tenente în jos, și pentru toți cei-ce
nu-s ficii d'ai lui bani gata.

Abonamentul să plătește înainte.

La cerere, redacțiunea noastră concede plătirea în rate
până în 1-a Decembrie a anului.

Numeri singuratici costă 50 fileri.

Fără plătirea acestui preț numeri de probă nu să espedează.

Garantăm o lectură humoristică și satirică originală, care nu-și pierde
valoarea.

Comandele se adresează către:

Administrația Calicului
în Sibiu — Nagyszeben.

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiecărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 6 cor., pe $\frac{1}{2}$ an 3 cor., pentru România pe an 7 lei, pe $\frac{1}{2}$ an 3-50 lei. Inserțiuni: De un șir petiu 12 fil. Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu (Nagyszeben).

Tifus.

Aproape două luni au trecut decând pe gunoaale Sibiiului tifus joacă cancan.

Medicii fac din tifus bun, bolnavii prost geșeft.

Ce-i tifus? . . . medicii nu știu! — Bolnavii, cari de regulă pe cealaltă lume se deșteaptă din tifus poate ar ști să spună ce-i, dar dracul, că cine să duce odată acolo, pe ala nu-l mai poți întreba.

Unii medici susțin, că apa, ce în Sibiiu se bea, ar fi cauza boalei de tifus. Alții, cari își trag leafa din taxele, ce publicul le plătește pentru apa din conductul Sibiiului susțin contrarul. Iar alții numesc alte izvoară, din cari tifus izvorește!

Hotărit nici un medic nu știe spune din ce să naște tifus!

A ști din ce să naște tifus e lucru secundar!

Lucru principal e a ști cum să curează tifus!

Asta, în Sibiiu și și-n alte localități, singuri întreprinzătorii de îngropăciuni o știu hotărit!

Apa, ce în Sibiiu să bea, la nici un caz nu poate fi cauza nașterii boalei de tifus!

Dacă apa din Sibiiu ar da naștere boalei de tifus, atunci toți antialcooliștii din această localitate, cari numai apă beau, ar fi plecat cu scânduri cătră ceealaltă lume, și nici un Guttempler n'ai mai întâlni pe strade!

Apoi e lucru constatat, că-n Sibiiu trăiesc mulți locuitori, cari țin la principiul țiganului și nu beau apă când n'au după ce, și totuși aceștia încă s'au atacat de tifus!

Izvorul nașterii tifusului, ce bântue Sibiiul, la Magistrat trebuie căutat. În deosebi poartă vina acei referenți aparținători gremiului magistratual, cari concipează cu mătura, și cărora li-s'a încredințat referada curățirii stradelor, cât și a tot ce se ține de curățenia recerută la starea sanitară a locuitorilor din Sibiiu!

Iată pentru ce!

Mie un veterinar dibaciu mi-a spus, că și dobitoacele să atacă de tifus. Și eu cred veterinarilor, cari în praxa lor trebuie să dispună de-o diagnoză mai ageră decât alți medici, pentru-că ei nu pot aștepta dela clienții lor să le spună ce-i doare!

În deosebi mi-a comunicat veterinarul, că cloțanii, în anii cu mari călduri și secetoși cum anul acesta a fost în vară, de regulă să bolnăvesc de tifus. Apoi ori care dobitoc atacat de boală e veterinar născut, și din instinct însuși caută după leacul destinat pentru lecuirea lui. Așa și cloțanii atacați în decursul verii trecute de tifus, din instinct au căutat după apă rece, cu care și medicii vindecă boala de tifus!

Neafând în alt loc apă rece, cloțanii cu mic și mare s'au aruncat în așanumita „Fântâna Salbach“!

Mulți cloțani, cari la timp au folosit apa rece, sigur s'au vindecat, cei ce prea târziu s'au folosit de ea și-au aflat mormântul în „Fântâna Salbach“!

De aceea susțin eu, că izvorul tifusului e Magistratul, care nu s'a îngrijit la timp, ca referenții sei încredințați cu referada curățirii a tot ce ar putea periclitata starea sanitară a locuitorilor, să delătore pericolul!

Soacra corfată.

Humorescă.

Dr. H., un tinăr înalt și frumos, fiu de țăran sărac, trăind din stipendiu și răbdări, la universitate n'a furat lui Dumnezeu timpul, ci cu graba și-a câștigat diploma de doctor în medicină.

Praxa și-a început'o la spital cu bun succes, și o plată destul de mare, că să poată muri de foame. Norocul numai, că el cu diploma de medic, în jurma îndelungatelor exerciții în a flămânzi ușor și-a câștigat și diploma de doctor în răbdări.

După doi ani de praxă mănoasă, câștigându-și deplină dibăcie în trecerea pacienților sei preste granița acestei lumi stăpânite de moarte, a ajuns să fie denumit medic secundar la spital cu o plată destoinică de-a da mai multor guri materialul recerut la rumegare.

Din momentul acesta baccilii tainei a șaselea, sau ai căsătoriei, lui până aci necunoscuți, au început a-l gădili în călcăie, și melodia irmosului „Isaia tănțuește“ mereu îi zuruia prin urechi.

Dr. H., după isprăvirea slujbei sale zilnice în spital, omorea timpul său liber cu fabricarea de poesii — el nu să îndestulea cu pacienții săi din spital.

De Sfânta Mărie Dr. H. a gratulat unei Mării prin o poesie încântătoare, pe care cetindu-o cu priceperea recerută deloc auzei pe pețitorul cum bate

șeaua, ca să înțeleagă iapa, și cu cât dor așteaptă răspunsul: „Mâncă-mă de-a gata!”

Săptămâni au trecut la mijloc, și răspunsul așteptat n'a sosit. Gândul mereu îi era la răspuns. În spital, pe strade, și acasă n'avea odihnă. Pleca la preumblare, ca să-și afle distragere, și alerga nebun, fără să ia sama, că omul, care nu știe unde vrea să meargă, poate păși, asemenea preoților militari, și încet.

În fine și răbdarea medicilor dornici de-a se însura să rupe pe unde-i ața mai subțire. Dr. H. și-a luat un concediu de 14 zile, un bilet de drum cu calea ferată și dute!

Ajuns la locul cu norocul întrebă pe servitoarea: Este cineva acasă?

— Da!

— Pot să intru?

— Nu!

— Cum așa?

— Trebuie mai întâiu să vă însinuez. . . . Servitoarea pleacă, dar curând se întoarce cu-n . . . poftiți!

Dr. H., om de natură stuficioasă, întră cocoana cu pași maestetici pășește înaintea lui . . . el dă să-și reciteze dicția studiată de frase bombastice usitată ca introducere la visite grandomane, dar vocea i-se întunecă, și dicția i-se pune nod în gât.

Cocoana, o ruină bine conservată, cu fete coapte de măritat se-nroșește în obraz ca un rac fert în apă de ploae, îl primește cu-n ison în „a-a-a!” de lungimea unui kilometru . . . bine a-ți venit domnule doctor . . . poftiți și cuprindeți loc!

Cocoana se așează cu grandea pe divan, cu dreapta arată doctorului fotelul de vis-à-vis, el cuprinde locul arătat, dar dicția îi sta încă nod în gât.

Cocoana în semn de deosebită plăcere își linge odată ambele buze, și sfredelînd pe doctorul cu ochi ageri pînă-'n inimă începe: Mainainte de toate îți mulțămesc din inimă domnule doctor pentru geniala grațulațiune poetică de onomastica mea!

— O, mă rog, eu cred că mi-am împlinit o sfântă datorință!

— Drept să-ți spun domnule doctor, ești un mare poet! —

— Aș . . . fac și eu, când n'am alte de a face, poesii, fără pretensiuni de a fi numărat între poeți!

— Ba eu, fără să-ți măgulesc, te asigur, că ești îndreptățit să faci atari pretenții! . . . Dar ce noutăți ne aduci domnule doctor din părțile dumnivoastre?

— În părțile noastre ploauă nunte . . . doi amici de-ai mei, logodiți la Rusale, în săptămîna viitoare se cunună, iar mie, văzând atari exemple, vă mărturisesc sincer, încă-mi lasă gura apă după însurat!

— Bre . . . acum îmi resare mie lumina ascunsă în poesia gratulătoare de onomastica mea!

— Eu destul am așteptat să resară!

Acî a intrat o pauză la mijloc, dar n'a durat lung. Cocoana luându-și inima-'n dinți a continuat:

Domnule doctor dumneata ai un nume vestit și o rară reparațiune socială, așa încât eu, deși poate contrar tonului uzitat îndrăsnesc să-ți fac o declarațiune de tot sinceră. După toate căte noi am aflat despre dumniata nu e motiv a dubita în sinceritatea simțemintelor dumnilale — cu-n cuvînt noi ne ținem de lumea modernă: Aici e mâna mea!

— În mâna asta — zice Dr. H. — zace viața mea, și o-a sărutat cu-n dor afund simțit . . . în inima mea arde un foc ceresc de mulțămire, ași fi

în stare să mor la moment pentru dumneata, dar chiar acum vreau să trăiesc și să iubesc!

— Mișelache! . . . asta ți-am văzuto eu din ochi!

— Of! . . . ce ași fi dat eu să știu, că dumneata, nobilă ființă, ști ceti scriptura ochilor, eu te asigur, demult m'ași fi prezentat înaintea dumnitale, pentru-că eu demult — înainte de balul la care mai în urmă ne-am văzut — iubesc fata dumnitale! . . .

Cocoana a îngălbinit, și gata să cadă în histericole, dar și-a stăpânit firea. Dibace în prefaceri, fără să observe Dr. H. s'a recules.

În momentul acesta fata cocoanei escortată de-un tenente întră în odae. Cocoana recomandă fetei și tenentelui pe Dr. H. și vice-versa, apoi se retrage în odaia laterală, unde, în pocăința dictată de împrejuri, pomenită ca dintr'un vis se întrebă: Pentru Dumnezeu, ce a fost asta? Eu femeie cu bărbat și fată de măritat, să-mi ofer mâna unui pețitor al fetei mele?

Într'aceea Dr. H. convingându-se, că fata în care el se amorizase la bal, stă în ajunul asentării pentru armată, se scoală, lasă pentru fată o corfă, și fără să mai aștepte pe cocoană, căreia îi dăduse deja corfa, pleacă cătră spital cu deseveșire vindecăt de baccilii amorului!

„Maghiarizarea singur prin școală să
poate efeptui!“

Vertéssy.

Un ungar șovenist copt pentru balamuc trecând în societatea unui prieten al său cu trăsura pe-un drum, lângă care un băiat de român în etate de vr'o 14 ani păzea o turmă de porci, a strigat ungurește cătră băiat, să vie la căruță.

Băiatul uitându-se la cel-ce l'a chiebat, nu s'a mișcat din locul unde stă. Atunci ungarul a strigat românește: Mă băete, hai până la căruță!

Băiatul îndată alergând la căruță întrebă: Ce poștești domnule?

— Ști tu ungurește?

— Știu domnule!

— Ce ști?

— Kutya teremtete bolond!

— Dela dascălul ai învățat tu asta?

— Ba nu . . . dela tata!

— La școală fost-ai?

— Fost!

— Câți ani?

— Vr'o șase!

— Și-n școală n'ai învățat ungurește?

— Ba da!

— Ce?

— Asta în doi ani, decând nu mai umblu la școală, mi-am uitat!

— Să poate?

— Ba nici n'am învățat atâta ungurește, cât ași fi putut uita în doi ani. Dar nici n'am lipsă de limba ungurească, pentru-că moșul a fost purcar, tata a fost purcar, eu sum purcar, și cu porcii mă înțeleg din biciu!

Mână Zevedeiu, a zis ungurul cătră cociș. Apoi întorcându-se cătră tovareșul, cu care călătorea i-a zis: Nu ți-am spus eu ție, că Românul ce învață șase ani în școală ungurește, afară de școală în doi ani uită? La noi în sat învățase băeții de român bine să vorbească ungurește, îți ziceau Tatălnostru și alte rugăciuni perfect ungurește, iar după doi-trei ani o boabă n'au mai știut.

— La atari băeți sigur le-a zis popa lor, că dacă se roagă lui Dumnezeu ungurește, nu-i înțelege.

— Asta n'o știu, dar una stă: Din Români noi șohan nu facem Unguri!

• Medicul înțelept.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Un cantor din Reșinari cu numele Ianu, atacat d'o boală de moarte la plumâni, cerând ajutorul medicului Dr. Stoia, acesta l'a întrebat: Cântata-i dumnia-ta în viață?

— Cântat domnule! Am cântat mult în biserică, la nunte, la pomeni și-n cărciume. În biserică am cântat flămând, la nunte și pomeni ca să mă satur, în cărciume ca să mă veselesc!

— Asta din starea plumânilor dumnitale să vede, dar nici o grijă să n'ai. Eu îți voiu prescrie un leac. Din acesta să bei dimineața, la prânz și seara înainte de culcare câte-o lingură, și eu te asigur că, *cât dumnea-ta vei trăi, te țin și plumânile!*

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina-dina-da!

Dragi ortaci iubiți și buni
După unsprezece luni
Decembrie cea din urmă
Cursul anului îl curmă.
De lipsă-i tot natului
La capătul anului
Să facă o socoteală
După a lui procopseală,

Că preste anul trecut
Ce isprăvuri a făcut?
Și să se gândească bine
Va lucra cum a lucrat
Ori are de strămutat?
Eu Marcul așa gândesc
Că bun lucru isprăvesc,
Aruncând a mea privire

Spre tine oblăduire,
 Nu numai la cei jucați
 Dară și spre ceialalți,
 Pe carii am a-i juca
 Decumva vor merita.
 Din bătrâni așa să scrie
 Eclezia e întâie,
 Așa și eu mă silesc
 Întâiu popi să spovedesc.
 Din părinții sufletești
 Ca și Szabó nu găsești,
 János-bunul Episcop
 Grozav cât un dobitoc.
 El în Gherla vlădicește
 Turmă mare calicește,
 Bea, mânâncă, tândălește
 Mai nimic nu isprăvește.
 De el lumea puțin știe
 Mort e ori jivină vie?
 Unii spun că tot bolește
 Mai mult „Bene“ cârmuește,
 Ceialalți berbeci de stână
 Cât e draga săptămână
 Asudă la „preferancz“
 Ca hienele la hancz
 Ar fi buni legați în lanț,
 Altmintrenea să gândească
 În treaba bisericească
 Că o proastă cârmuire
 Ca aici nu-i nicăire,
 Poate 'n țara Turcului
 Ori la fundul cortului.
 Cei din Gherla fac păcate
 Cu școalele dela sate,

Unde mai sunt aplicați
 Dascăli ne cualificați
 Fără nici o pregătire
 Prepăranzi de nicăire,
 Ear dascălii cu diplome
 Umblă fripți și arși de foame
 Peregrini din sat în sat
 Glasul lor nu-i ascultat.
 Poate rar li-să răspunde:
 „V'am pune să avem unde
 „Concursuri s'au publicat
 „După circulariul dat
 „La alegeri nu ești
 „Să fiți cât de procopsiți.
 „Cei foști la popor le plac
 „Nu-i putem lovì în cap.“
 Asta vezi e motivare
 Dela forul cel mai mare,
 La popor bine fi place
 Conzistoriul cum întoarce
 Foaia pentru dobitoace
 Că dau plată mai puțină
 Pruncilașcoală nu prea mână
 Aceea că ce învață
 Asta nu le face greață
 În lume tot vor trăi
 Popi și domni nu pot toți fi.
 Dacă vr'o sfințire este
 Ar fi o mare poveste
 Ca Szabó să iee parte
 Între prostime pe sate
 Cuconul Georgiu să mai duce
 E tinăr viața-i dulce
 El când poate mai adună

Câte o oaie nebună,
 Fie oaia și rîioasă
 La uniți o fac voioasă,
 Fie oaia călbăjită
 Numai să fie unită.
 Ilieșiu rămâne gazdă
 El e boul bun la brazdă
 Tot încurcă socotele
 Decât bune mai mult rele
 Fondul scadă ori nu crească
 Numai „Elencul“ lovească
 Vêduvele și orfanii
 Pot a tot visa cu banii
 Până când fondul va crește
 Capul, barba cărunțește.
 La sămădașuri în toate
 Un rînd mai bun nu să poate.
 Alți vlădici pe întrecute
 Fac visite multe-multe,
 Szabó cel fără o doagă
 El e ursul în bîrloagă
 Numai Gherla o păzește
 În celulă chinuește
 Sfânta lene o omoară
 Asta la el e o boală.
 Când pe la Gherla voi merge
 Și mai multe voi culege
 Că știu că este de unde
 Numai să pot a pătrunde.
 Dela Gherla nu departe
 Mai este un dulce frate,
 Duhovnicul din Iclod
 Onciul rasca un nărod,
 Iezuit și gazdă mare

Că singur nu ști cât are,
 Umblă și cu patru cai
 De ținuta lui te spai,
 Slugitor de „liturgii“
 Pentru morți și pentru vii
 Numite „intențiuni“
 Cu daruri de „ertăciuni“,
 El cu fiscușul Isac
 Din Cluj de lângă Feleac,
 Ca afini cântă p' o strună
 Au format o ceată bună,
 În fruntea lor cu Podoabă
 Cu Todoran la dîrloagă,
 Din pismă și supărare
 Au hotărît răsbunare
 Asupra lui Frînc cucon
 Director la „Econom“,
 Cum și pe Daian Elie
 Varsă crunta lor mînie
 I-ar stînge să nu mai fie.
 Oncs cu ai lui împreună
 Ar fi buni trimiși în Lună
 Acolo bancă să facă
 Să le fie lor pe placă.
 Până atunci să se ferească
 „Economul“ nu-l hulească
 Ear ca Frînc și ca Dăian
 Știu că ei n'or fi șuhan
 Cu lătratul lor din guri
 În „az őr“ și în broșuri
 Și alte bîrfeli prin foi
 Ei rămân niște strigoi.
 Mai bine nu să sfădească
 Ca români buni să iubească

Pe cei ce fac certe
 Să-i mânânce bețele,
 Cel ce face rău la frate
 De bine nu aibă parte,
 Cine seamănă neghină
 În holda mândră română
 Să se uște pe picioare
 Ca plânta ruptă la soare.
 Dela Cluj mă uit departe
 În Bihorul cu păcate
 Unde Klintoc cel vestit
 Între români huiduit
 Și cu vr'o doi-trei satrapi
 Vipere pui de harapi
 Tot prostii ca mai nainte
 Le fac fără pic de minte.
 Ar trebui — nu prescură
 Ci hrean să le dăm în gură,
 În loc de pască slujită
 Mătrăgună pângălită,
 Ear în loc de aluate
 Douzeci și cinci la spate,
 Că ei nu să rușinează
 Contra neamului lucrează,
 Nu țin una cu Românii
 Să însoțese cu streinii
 Mai blăstâmați decât câinii
 Și mai răi ca și păgânii.
 Blăstămat le fie ceasul
 După cum le cântă glasul,
 Faptele ce le fac ei
 Otravă-s de oameni răi.
 Între români nu-i primim
 Dați pe ei să-i huiduim

Rămână ceata curată
 De neghina blăstămată.
 I-ași săruta eu în față
 Dară mă scârbesc cu greață.
 Dar să mergem mai departe
 Să vedem celea lucrate
 De domnii ce șed la masă
 În Sibiiu la noi acasă.
 Căci unii dela Sibiiu
 Multe le fac în pustiu,
 Ce-i de lipsă la țeran
 Lasă tot din an în an,
 Pentru cei cu multă carte
 Isprăvesc și le fac toate.
 Buhoglindă-Leonat
 Cetite-s din sat în sat
 Alte scrieri poporale
 Pentru ele „nu-s parale“,
 Să fac lucruri minunate
 Nu pentru cei dela sate
 Ci la domni „literatură“
 Opincarii „apă-'n gură“.
 Negoțul și meseria
 Să luptă cu sărăcia,
 Tordășan cu alți vr'o cinci
 Să fie cât de voinici
 Sunt puțini pentru o țeară
 Să ne facă rînduială
 Și din bravii românași
 Să facă meșteri boltași.
 Ar trebui ajutoare
 În măsură cât de mare,
 Și încă tovărășii
 De consum și meserii.

Ar mai trebui pe sate
 Biblioteci pentru carte
 Însoțiri de îngropare
 Și de buna cumpătare,
 Cor de fete și ficiori
 Să cânte în sărbători.
 Asta popii să predice
 După cum pravila zice,
 Ba dacă vreau să trăiască
 Să le și alcătuiască,
 Nu tot „ajutor de stat“
 La ori care blăstămat
 Ori să lese nu popească
 Mai bine să calicească.
 Fie lui Kossuth slujbași
 Lui Apponyi arîndași,
 Cei în deregătorie
 Grijească de omenie
 Ca Kriványi să nu fie.
 Dascălii caute de școale
 Nu numai de cincinale,
 Țeranul aibă dreptate
 Nu numai biruri pe spate
 Năcazuri pe negătate.
 Cârmuirea în zădar
 Va da vot universal
 La câți știu ceti și scrie
 Cu greluși în gămărlie,
 Când iscălesc numele
 Înnoind valtauăle
 La takarék pe 'ntrecute
 Luând taleri și băncute
 Să fie de cheltuit
 Pentru beuturi la birt.

Căci cine face așa
 La urmă rău va umbla,
 Mai bine dăm dările
 Când sosesc angările
 La popă și dascăl plata
 Când le vine și lor rata.
 Slujbașii fie plătiți
 Ear muncitorii hrăniți,
 Fetitele învățate
 Să le vedem îmbrăcate
 În costum național
 Cum vezi colo în Ardeal
 Seliștenele române
 Cu farmecul lor de Zine.
 Ar putea nevestele
 Să mai lese șetrele
 Mai ales dela jidan
 Nu cumpere din dughian
 Din pânză în patru ițe
 Facă poale și catrințe,
 Nu tot vigane tărcate
 Ci cojoc și gubă-'n spate.
 Nu fusecli și păpuci
 Ci cisme cu tureci lungi
 Dacă nu tocmai opinci
 Cum purtau moșii voinici.
 Băutura puturoasă
 Care bagă boală-'n oasă
 Să-o lăsăm la jidan
 Clocită din an în an,
 Cine o bea să prosteste
 El pe el să prăpădește,
 Paralele cheltuește
 Mai în urmă să căiește.

Oamenii bine trăiască
 Român pe român iubească
 La fiscuși nu să pîrască
 Dacă nu vreau să-i ciupească.
 E mai bine dragul meu
 Să lași tu să las și eu
 Un al treia între noi
 Ne suge pe amândoi.
 Ne câștigăm greutate
 Tot umblând după dreptate.
 Mai avem uspețele
 Clăcile, pomenele
 Care storc de gologani
 Pe avuți și pe sârmani.
 Vă spun părerile mele
 Sunt să mai lăsăm din ele
 Cine vrea a da pomana
 După frate, tată, mamă
 Nu îndoape pe găzdaci
 Ci ajute pe săraci.
 Pomana pomana fie
 Nu uspăț și gălăgie,
 Cei ce ascultați de mine
 Luați sama că e bine.
 Un lucru bun isprăviți
 Cei ce „Calicul“ citiți
 Că el odată în lună
 Ne face tot voie bună
 Legat la olaltă carte
 Face și la urmași parte
 E un haz fără de bani
 Și peste sute de ani.
 Bune-s și alte gazete
 De care avem bugăte
 Numai să se rînduiască
 Și cu drag să se citească.
 Una trebue să știm
 Bine să ne oțelim
 La cei buni prietini să fim
 Mișeii să-i ocălim
 Oamenii răi cu păcate
 Să-i hulim până la moarte.
 Frații noștrii pasiviști
 Disidenți și activiști
 Precum și alte partide
 Zău nu știm care va rîde
 La sfîrșitul tîrgului
 De rostul programului
 Kossuth, Tisa, *Fegyvervári*
 Apponyi cu toți măgarii
 Vor vedea numai la urmă
 Ce pășuni a dat la turmă.
 În loc de hrană și apă
 Cu momenele o îndoapă,
 Fiecare ștî să spună
 Mai grosolană minciună.
 Să nu credeți vorbeii lor
 Că luptă pentru popor,
 Ei numai ne amăgesc
 Până ce ne dobândesc.
 Dacă ajung la putere
 Făgădașul iute pier
 Ei cu plăți, noi înnotăm
 Din năcazuri nu scăpăm
 Ei în curți mari și pälate
 Noi nu avem nici bucate
 De multe ori nici dreptate.
 Sunt și români deputați

Ean poftiți îi întrebați	Să se crească în morală
Cârma cât au împlinit	Și nu tot cu glova goală,
Din ce au făgăduit?	Să fie ascultători
Cei cu votul pentru bani	Neamului folositori.
Voi săraci și bocotani	Pe cei crescuți îi păziți
Dinarii i-ați cheltuit	De tot răul îi feriți,
Cu Iuda vați însoțit	După vederile mele
Paralele au trecut	Trăim niște vremuri rele
Dar sufletul l'ați vîndut.	Dacă spui cuiva dreptate
Voi care bani n'ați luat	El zice că-i strîmbătate.
Vau remas duhul curat	Stîrpiți din casele voastre
De veți face tot așa	Obiceiurile proaste
Laudă veți câștiga,	Tot ce-i bun să răspândească
Vă vor aldui nepoții	„Caliceul“ să se citească
Nu-ți fi numerăți cu hoții.	Eară pe la anul nou
Mai am încă a vă spune	La ai mei voi da cadou
Lucruri de folos și bune,	Un șir de bumbi și mărgele
Pruncuții îi dați la școală	În rubricuțele mele!

Dela îngropaciune la târg.

Florica, nevasta lui Dinu Flutur, reîntorcându-se dela îngropăciunea bărbatuso acasă, și-a pus hainele cele mai frumoase în rând, și a doua zi frumos îmbrăcată a plecat la târg.

Pe drum amar plângând și-a zis: Știu bine, că bărbat cum a fost al meu pe această lume nu-i, dar totuși să cerc la târgul esta!

Popa Colac cu popa Pupăză.

Pupăză: Soațe, eu cu mare atențiune am cetit Telegraful Roman, dar de tine n'am dat între deputații aleși pentru congresul vostru național biserecesc!

Colac: De, eu n'am avut fericirea să fiu candidat din centru pentru alegerea de deputat în congres!

Pupăză: Să vede, că popii voștri aleg colacii numai la pomeni!

Colac: Tu soațe, în chestiuni constituționale nici o pricepere n'ai. — Voi n'aveți constituție, și n'ai de unde avea cunoștință de practica constituțională!

Pupăză: Nici nu afirm, că am cunoștință d'o constituție, în care alegerile deputilor congresuali și sinodali

să fac din centru, fără ca cei îndreptățiți la alegere să știe pe cine aleg!

Colac: Mă, noi în bisereca noastră constituțională ne folosim la alegeri de votul univerzal nemărginit. Ori-care bărbat maioren, chiar și cei-ce în casa proprie din cauza nevastei n'ajung la cuvânt, au vot la alegeri!

Pupăză: Femeile n'au vot la alegeri?

Colac: Afară de casă nu. In biserecă femea să-și țină pupăză!

Pupăză: Cum de n'ați făcut voi și femeile părtașe de votul univerzal la alegeri?

Colac: Pentru că dacă le făceam nici un bărbat nu mai ajungea la vot. Femeile înzestrate cu atare drept ar alege în sinoade și congrese numai deputați tineri iar atunci în sinoade și congrese s'ar desbata singur chestiuni de dragoste!

Pupăză: Dar en fă mă tu să-nțeleg, cum să pot face la voi alegerile de deputați din centru fără ca cei îndreptățiți la alege să știe pe cine aleg?

Colac: Tocma așa cum și la voi s'ar face, dac'ați avea constituție cu dreptul nemărginit d'a alege pentru sinoade și congrese una parte deputați din cler, și două părți din laici. La voi ca și lo noi un principiu e hotărâtor în biserecă: Fă ce popa-ți spune, nu însă ce el face! — Popii se aleg cum lor le place la comanda din centru, iar după alegere pleacă acasă cu porunca, ca să dispună în popor alegerea acelor laici de deputați, cari singur prin aceea se deosebesc de popi, că nu poartă revereandă... dar eu mă duc soațe, că am se plec la Agnita spre a fi ascultat de martor în chestia alegerii de protopop... adio!

Pupăză: Doar n'ai fost și tu beat la alegere?... drum bun!

Cocoana Gurădulce.

Câț, că voi nu umblați în șazători!

În tinerețele mele șazătorile erau conveniri femești în scopul de a sevârși în societate muncă casnică împreună cu petreceri. Femeile măritate să adunau la un loc, fetele în alt loc, și două din trei părți ale lungilor nopți de iarnă torceau, cântau, jucau, glumeau etc. Chiar și contesa Pejacevici cu preoteasa popii calvin adeseori cercetau șazătoarea noastră românească cu furca, torceau, și-și petreceau cu noi, pentru că în șazătoarea ungurească nu aflau cântece, jocuri și glume câte în șazătoarea noastră. Special fata contesei Pejacevici

mereu mergea în șazătoarea fetelor românești, torcea, cânta, și juca cu ele. Mițuluc!

Șazătorile din vremea mea se pot numi scoale de cânt și joc în legătură cu munca cosmică, cu torsul.

Eu mult m'am bucurat cetind în gazete, că damele din Brașov aranjează șazători populare. Cetind însă ce fac damele din Brașov adunate-n șazători populare am zis: Sănătate-n Turda! — Ele se adună-n șazători ca să toarca fleacuri din pupază, nu caeri de cânepă, in, ori lână din furcă. Câț!

Care va să zică, șazătorile populare ale damelor din Brașov, nu-s altceva decât o nouă specie de jurfixuri, la cari, înloc de mâncări și beuturi exotice, cum obi-cinuiau în Brașov, li se servesc numai răbdări fripte la frigare. Câț!

Eu credeam că damele din Brașov cu furca se adună în șazători populare ca să toarcă și să facă „Ciumei“ o iie, cum țarencele noastre în timpuri de boale epidemice faceau, ca omenimea să scape de pustiire.

În timpuri de boale epidemice cum e „Ciuma“ țarencele noastre se adună cu furca în șazători, torc, dapănă, coc tortul, îl urzâsc, îl pun în războiu, nă-vădesc, fac țegi, țăs pânză, o albesc, croiesc o iie din ea, o cos, o chindesesc în trei colori — și toate este în una și aceeaș noapte:

Asta e iia Ciumei!

Iia gata o dau unui bărbat*) cu îndrumarea ca tot în acea noapte s'o ducă și s'o achețe în vârful unui par împlântat pe vârful celui mai înalt deal din hotarul comunal, de unde Ciuma o ia, părăsește ținutul, iar boala încetează! Câț!

*) Brașovenele ar fi putut încredința pe deputatul congressional Dl. Vlaicu cu acățarea iei în atare deal.

În scopul acesta credeam eu, că damele din Braşov aranjează şazătorile populare.

Sigur — mi-am zis în mine — damele din Braşov vreau să scape societatea braşoveană de Ciuma invidii, discordii, certei etc., care o duc la perire, şi să adună în şazători populare, ca să facă „Ciumei“ o iie!

Dacă damele din Braşov cu şazătorile populare alt scop urmăresc, atunci mai bine fac şezând acasă pe coadă, pentru-că adevărata femee în casa ei proprie îşi află lumea! — Miţuluc!

La gara Predeal.

Unui ţăran i s'a dificultat la vama austro-ungară din Predeal o litră de ţuică, ce luase din România cu sine pe drum pentru trebuinţele sale, şi i s'a cerut două coroane vamă.

— Nu plătesc a zis ţăranul!

— Atunci nu-i iertat s'o treci în Ungaria!

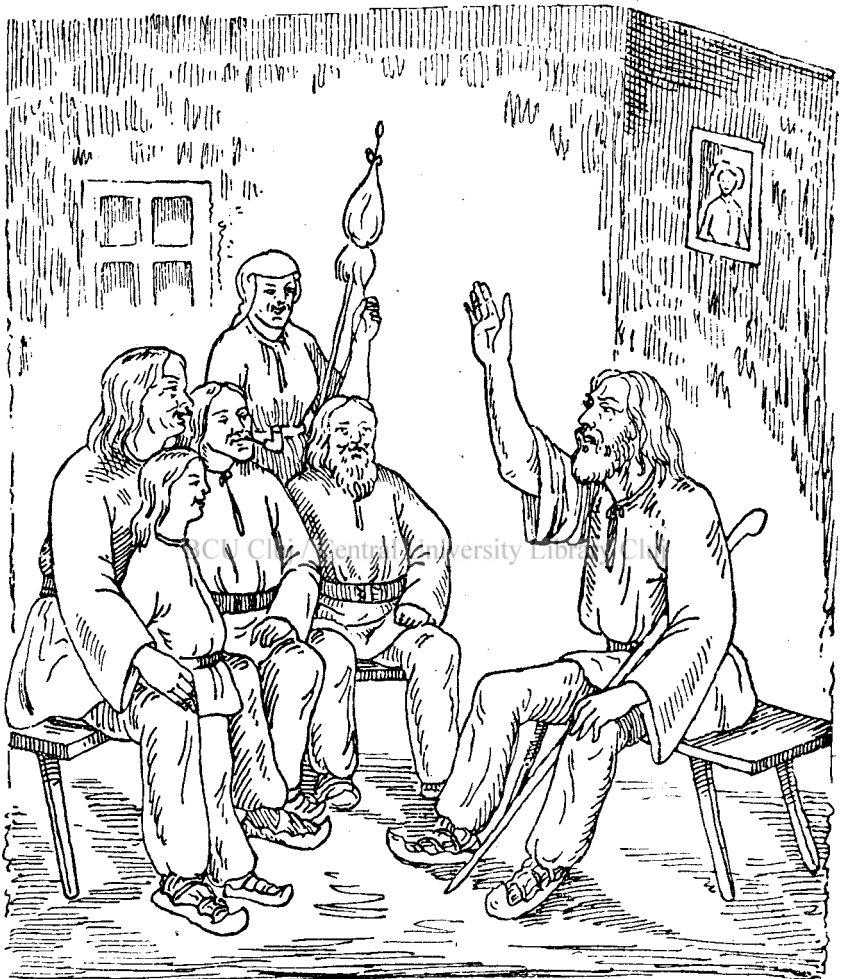
— Nu?

— Nu!

La răspunsul esta ţăranul a destupat sticla, ţuiceii i-a dat drumul pe gât la vale, sticla a trântit'o la pământ de s'a prefăcut în hârbe, apoi a întrebat pe vameş: Câtă vamă am să plătesc?

— Nimica, i s'a răspuns: În burtă poţi trece toată ţuica din România în Ungaria!

Stan Pătitul.

Doi băieți de țigan gemeni din naștere, cu numele Lae și Liță, întrând odată în pădure după lemne, Lae vede o veveriță stând în cale, și zice încet către Liță: Leto iepurele! Ala-i a nost Liță, îl prindem, facem foc, îl frigem în frigare și-l mâncăm, dar fără sare mâncat deloc mori — așa să zice!

Veverița sta încă în cale, se uită la purdei și purdeii la ea.

Iute fugi tu acasă după sare — zise Lae — și până tu te întorci eu îl prind.

Liță fuge după sare, Lae să apucă să prindă iepurele.

Apropiindu-se Lae până-'n 20 pași de veverița, asta se urcă în vârful unui stejar tinăr.

Aha! — își zise Lae în gând — tu crezi că eu nu te pot lua din vârful stejarului de picior?

Lae să urcă în stejar, dar veverița văzîndu-l sare pe ramura stejarului vecin. Atunci Lae dă și el să sae după veverița, cade însă jos, și pâlindu-să cu capul de-un lemn, la moment moare.

Într'aceea Liță sosește cu sarea, caută pe Lae, strigă după el. Lae nicăiri.

Mult și-a spart Liță capul, ce s'a ales din frate-so. În sfîrșit s'a apucat să-și adune niște lemne uscate și să plece către casă.

Adunând în dreapta și stînga uscături, dă de Lae întins la pămînt lângă stejar. Cugetând că doarme, dă să-l scoale. Convingându-se însă că-i mort a zis: Așa îți trebuie! A-i mâncat fără mine iepurele nesărat, și te-a luat dracul!

* * *

Un țigan din Rucăr, muștrat de conștiință pentru păcatele sale, s'a dus la popa să se spovedească.

Popa l'a spovedit.

Țiganul voinde să plătească taxa obicinuită de doi cruceri, a dat popii o bucată de aramă, precum p'atunci erau în curs, de patru cruceri zicînd: Mă rog pentru doi cruceri înapoi!

Popa căutînd prin toate pozonarele a răspuns: N'am bani mărunți, nu-ți pot da înapoi!

N'are a face nimica părinte! Mai spovedește-mă de doi cruceri, și pacea-i gata!

Din afuriseniile lui Radu Ciubuc.

Cu terpentin să-ți ungi barba, ș'un barbier beat să
ți-o radă cu-n vârful de secere!

* * *

O gazetă să scoți în publicitate, pe care afară de
culegător și corigător nime altul n'o cetește!

* * *

Doi fileri să coste chilogramul de sare, și tu să n'ai
cu ce-ți cumpera atâta, ca să-ți sări o mămăligă!

Plăcinte.

Copilul: Mamă, faci azi plăcinte?!

Mama: Doar numai aseară am făcut!

Copilul: Numai când vecinul vine la noi faci, nu și cându-i tata acasă?

Noutăți lunatice.

În luna trecută, Economul institut de credit și economii pe acții în Cluj, atâta risipă de vorbe a făcut, așa încât zeu eu nu știu din ce va plăti acționarilor dividende!

* * *

Trei acționari d'ai Concordiei, institut comercial pe furțișaguri în Sibiiu, venind într'o cârciumă din Mercurea la vorbă despre valoarea acțiunilor, unul a zis: Mă, acțiunile Concordiei azi nu fac atâta, cât a costat hârtia, pe care s'au tipărit . . . te poți șterge pe unde vrei cu ele! Asta voi să n'o faceți însă, pentru-că aveți să plătiți 35 procente preste ce fie-care acție v'a costat!

— Ba un drac, răspunde al doilea!

— Asta-i așa cum eu vă spun! — Mă, Concordia cinci ani a făcut negoț. În fie-care an a perdut 40,000 coroane, laolaltă întreg capitalul acționar de 200,000 coroane. Câștig un filer n'a făcut, iar dacă va fi făcut acesta încă s'a furat, și eu 70,000 coroane am ramas la Albina datori!

— Atâta-'n cinci ani în toată țara nu s'a furat! — Ei și pe nici un hoț nu s'a pus mâna?

— Asta întreabă tu dela cei-ce au condus Concordia!

„Popa Vigets“ din numărul trecut n'are aface nici în clin nici în mânecă cu domnul părinte Dimitrie Bunea din Sadu!

Institutului S. în D.: Sunteți în rătăcire. Administrația mea dela nime nu pretinde ce nu-i compete. Dacă ați primit foaia trebuie s'o și plătiți. Dacă nu o-ați primit arătați-mi, și eu deloc dispun să vi-să retrimită ce ați plătit. Foaia fără comandă nu se expediază la adresa nimeni!

Corespondenților: La anul viitor. Ca să nu să impută materia îngrijesc eu!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Spre orientare.

Cu numărul present încheiăm anul 1905!

Admonieri pentru plățirea restanțelor nimeni nu trimitem!
Fie-care primitor al „Calicului“ are datorința să știe cu ce ne e dator!

Așteptăm plățirea restanțelor de abonament până în 20 Decembre vechiu, mai mult nu!

Cu restanțe de abonament nu trecem pragul anului nou!

Administrația Calicului.